

DUŠAN
NEDELJKOVIĆ
ODSEV

■ Laguna ■

Copyright © 2017, Dušan Nedeljković
Copyright © ovog izdanja 2017, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Bojani, Anji, Raši

*Ne mogu sam da osmislim dan
Ponedeljak je
Ja sam premoren
Uvek je vreme krivo za sve
Ja ne razmišljam
O, ne
Možda je dan da promenim se
Ja se ne sećam
Teško se krećem
I treba mi plan
Ja se ne sećam
Uvek je drugi krivac za sve
Ja se ne sećam
Danas sam sâm izgubljen dan
Ne osećam se dobro.*

Straight Mickey and the Boyz

PRVI DEO

1. Marko

„Ko je ona?“, pitao je Marko ortaka Zozu nakon što su u noćnom klubu *Soul Food* popili po četvrtu tekilu. Devojka koju je fokusirao njihala je kukovima u ritmu muzike. Duga, crna kosa bila joj je vezana. Tanka linija znoja koji joj se slivao niz obraz bacala je odsjaj u klubu koji se gibao pod strobo svetlima.

DJ Fat Funky, koga je Marko zvao *DJ Disaster*, standardno ga je smarao muzikom. Nekoliko puta je zbog toga bio blizu batina, ali uvek su nalazili kompromisno rešenje. *Disaster* je u šteku ispod gramofona imao disk *Ramonsa* koji je puštao kad bi se susreo s mrkim pogledima Marka i ekipe za šankom. Naročito je bio u opasnosti kada se noć prelivala u dan. Umirujuća pesma „Baby I Love You“ donosila je pomirenje.

„Nemam pojma“, dobio je odgovor od Zoze.

Marko je štepovao želudac tekilama. Devojka je na sebi imala jarkoplavu indijsku haljinu na bretele. Noge joj nije video, ali je bio siguran da je u sandalama, onim kožnim sa perlicama. Hipi fazon. Tako je zamišljao idealnu ženu.

Di-džej je pustio *Cypress Hill*, „Insane In The Brain“. Marko je nanišanio tačku na podijumu, nalazila se u blizini devojke i pomerala se. Zatvorio je jedno oko i planirao da se otisne sa šanka u nemirno more. Maločas su ga neki kreteni u WC-u naduvali travom albanskog porekla, pa je hteo da se spase ludila i uzemlji tekilama. Pogrešno je procenio. Ventilator koji mu se sporo okretao iznad glave naterao ga je da pomisli da na njega sleće helikopter, i ta misao ga nije napustila ni na trenutak. Mentalni alarm ga je opominjao, ali morao je da startuje devojku! A Zoza je nekud nestao. Marko je zveknuo praznom čašicom o šank.

„Budi kul, budi kul, budi kul“, ponavljao je u sebi.

Kukovi i strukovi plesača, disko-kraljeva, istripovanih degenerika i njihovih posestrima, igrali su zonsku odbranu po klubu tako da se bez primene sile teško probijao do cilja. Mira Godzila mu je zalepila vlažni poljubac i priuštila znojavo grljenje. Uronio je na trenutak lice u njeno poprsje. Godzilin *milky way* ga je raspametio. Ona je smehom nadglasala muziku. Ponestalo mu je daha. Istrgao se i u silovitom begu od nesvestice, pri okretu, temenom snažno udario u lice devojku u plavoj haljini. Momentalno se onesvestila. Dok je njena krv prskala okolne igrače, vrisak se prolomio klubom. Jedino se Godzila nije drala, ona je rikala.

Muzika je stala, nekoliko momaka iz obezbeđenja iznelo je nesrećnu devojku, a ostali su šamarali Marka dok su ga izvlačili iz lokala. I on je udarao njih, rukama i nogama. Opštu tuču s redarima izazvali su Markovi drugari koji su na naznaku frke izleteli ispred kluba. Marko se izbljuvao između parkiranih automobila i neko ga je ubacio u taksi. Čuo je kroz otvoren prozor Zozu kako se dere: „Šta je

bre, pičke?!“ Za te godine bilo je to klasično beogradsko proseravanje.

Taksista je bio ogroman i ćelav, u maskirnoj siledžijki, sa zlatnim lancem oko vrata i veš-mašinom okačenom o retrovizor!? U automobilu se orila pesma o zelenim poljima i lik je zagledao Marka pohotno u retrovizoru.

„Ovaj bebi-bizon će me obljubiti!“, pomislio je Marko. Borba za svest na zadnjem sedištu taksija bila je žestoka. „Ne dam nevinost!“, poslednje je što je kriknuo tog ranog jutra. Sekundu posle toga se prekinuo.

Probudio se u svom krevetu posle nekoliko sati koma-toznog sna. Zvuk bušilice u komšiluku izazivao mu je tahikardiju. Odbauljao je do kupatila i dok je prelomljen kao dvocevka sedeo na šolji, susreo se sa jezivom grizom savesti: „Koji sam ja majmun. Unakazio sam onu ribu!“

Opipao je dupe. Nije ga bolelo.

Odskakutao je do predsoblja sa spuštenim gaćama i dovukao telefon do WC-a. Pozvao je Zozu. Ovaj se nije javio. Marko je pokušao da se konsoliduje. Setio se da njegova bivša simpatija Marija radi kao medicinska sestra u Kliničkom centru. Nije se obradovala pozivu, ali kad je saslušala Marka obećala je da će mu javiti kada nešto sazna. Zadremao je na šolji, ali ga je prekinuo zvuk telefona. Od Marije je saznao da je neznana devojka tog jutra primljena na drugu hiruršku i da ima frakturu nosne kosti. „Joy, joj, joj“, cvileo je dok se oblačio. Mamurluk ga je lomio na sitne komade. Glava mu je rasla. Kostii lobanje nisu bile fleksibilne prema težnji mozga da se raskomoti, što je izazivalo bol.

U predsoblju je naleteo na oca i majku. Vratili su se sa pijace:

„Marija, ovaj tvoj se sinoć opet oblaporio kao zmaj“, rekao je čale.

„Sada je moj, a kada dobije desetku na faksu, onda je tvoj“, začula se keva koja se iz predsoblja teleportovala u kuhinju.

„Bože, ima li kraja gnusnim dijalozima?“, pomislio je Marko. Stvarno bi trebalo da prestane da pije i da se zeza, pa da vidi šta će onda pričati. A sto posto nisu bili takvi kad su bili „nematorci“.

„Gde su ključevi od kola?“, upitao je oca.

„Beži, bre, majmune nenormalni! Kola bi da ti dam?!“

Od kada se vratio iz Londona kivan na svet oko sebe, Marko je pokušavao da amortizuje nezadovoljstvo. Bio je odličan student i tu mu se nema šta zameriti, ali morao je negde da pronađe ventil i distancira se od vremena u kojem živi. Ocu je smetalo jedino što mu sin cirka. Pa ipak mu je, mada gundajući, dao ključeve na kojima je bio privezak sa natpisom *JAT*. Marko je izleteo iz stana.

Privilegovana posleratna generacija kojoj pripadaju njegovi roditelji survala je koncept lagodnog života u ambis. Nisu navikli da žive u izobilju. Mrzeo je svoje roditelje zbog onog što su predstavljali. Mrzeo je sebe pošto je matirao sopstvenu slobodu saživotom s njima u njihovom stanu koji su dobili od preduzeća! Kao da su ga oni zaradili!? Koliko su mu puta nabili na nos da predstavlja negativni bilans u njihovom životu. Šta bi tek radili da je narkoman i težak pijanac?

Rešio je da tog dana ortacima predloži zajednički život. Ukoliko udruže sredstva mogli bi, ako žele, da iznajme čak i kuću na Dedinju. Branko je već rekao da hoće, Zoza hoće, Srđan se nećkao ali će pristati. Možda su se prevarili

što su Srđanu ponudili zajednički život. On je čudak, feminiziran i, po udžbenicima, sociopata. Ali bez njega u ekipi život nema smisla. Unosio je kosmopolitski duh u njihove živote u seljani geografski smeštenoj na obodu krvavog rata. Srđanova feminiziranost nije bila osnovni razlog koji ih je kočio u pokušaju da iznajme gajbu. Četiri muškarca koji žive zajedno, po mišljenju bilo kog komšiluka i čuvenih snajper-baba koje su činile paravojne formacije svakog solitera, kriju se od vojne policije i drogiraju. Bilo je ratno vreme i oprez beše neophodan.

Ušao je u čaletov sitroen GS i uputio se ka drugoj hirurškoj. Vratice ga do posle podne pošto roditelji, kao i svakog vikenda, idu u Slankamen. Tamo su običnu drvenu baraku preimenovali u vikendicu. Marko je mrzeo to mesto, kao i reke. Posebno je mrzeo Dunav jer je proticao podno barake.

2. Marko

Marko Petrović rođen je, kako je to njegova majka isticala u svim prilikama, jednog paklenog dana tokom predugog leta, u petak 21. avgusta 1964. godine u Beogradu. Odrastao je u samom centru grada, u Ulici Majke Jevrosime. Prohodao je u hladu Savezne skupštine. Logično je da je išao u školu *Drinka Pavlović* u Kosovskoj ulici, koja je u vreme njegovog dečastva bila jedan od sinonima za lepi Beograd. Ušuškana u bekstejdžu Skupštine, povezivala je Crkvu Svetog Marka sa prvim dragstorom u tadašnjoj državi. Desetak godina po Markovom rođenju, njegov mirni kraj postao je poprište udesa čitave generacije klinaca koji su počišćeni sa životne scene. Droga je nespremno dočekana u kraju i unakazila ga je. Desetkovane su gomile gotivnih klinaca kojima niko nije umeo da objasni koje su posledice uzimanja heroina. Bilo je bitno da nestanu.

Marka je od te priče spasao sport. Plivanje, basket, pa hokej. Osvojio je prvenstvo Beograda na pedeset metara slobodnim stilom. Sa košarkaškom sekcijom *Drinke* uzeo

je trofej na državnom prvenstvu SFRJ. Fotografija njegove ekipe sa peharom krasi hol osnovne škole. Hokej je počeo da trenira kad ga je Đole Nos izbacio iz košarkaške ekipe. Uhvatio ga je sa cigaretom nasred ulice. Marko to nije tragično doživeo. Mrzeo je asketizam koji je socijalističko vreme nametalo sportistima.

Manuo se basketa i okrenuo klizanju. Zavoleo je hokej tako da se u budućim godinama ložio da postane jedna od znamenitosti klizališta stadiona Tašmajdan. Tu je sa svojim drugarima naučio da prima i zadaje udarce, žene da ljubi, kao stoka da pije.

Imao je strast ka muzici, ne onoj uz pratnju harmonike kakvu su mu nametali matorci kad su ga upisali u muzičku školu. Primaio se na tvrd zvuk stvoren u podrumu njegove zgrade gde je vežbala tada popularna *Pop mašina*. Kada je malo poodrastao, čupavci su mu dozvolili da prisustvuje probama. Lupao je tu i tamo bubnjeve, ali se primio na strojevi korak koji je proizvodila bas-gitara. Na probama se uvek skupljala šarolika ekipa i tu je Marko upoznao čoveka koji ga je inficirao radom na radiju. Često je uz negodovanje roditelja do kasno uveče ostajao u Studiju B učestvujući u kreiranju muzičkih emisija dok jednog dana nije dobio svoju.

Njegovoj sreći nije bilo kraja, a kada ga je stariji kolega voditelj pozvao da idu na festival pokraj Londona, samo što nije umro od sreće. Od tog leta, London mu je postao fascinacija. Muzika, moda i stavovi koji su dolazili sa „Ostrva“ kreirali su mu život. Konačno se osećao ostvareno i zadovoljno. Upisao je prava zbog roditelja i da bi skratio vojni rok, ali nova energija koju je dobio naterala ga je da se posveti studijama. Ako je mogao da

bude uspešan u sportu i rasonodi, lupiće pečat na svoj život diplomom pravnog fakulteta i ceo svet će biti njegov. Samo da završi faks, kakav će onda klošar da bude, odlučio je. Studiranje je teklo glatko uprkos koketiranju sa alkoholom i lakim drogama. Napravio je pauzu godinu dana zbog boravka u Londonu, ali vratio se.

Kada je počeo rat u bivšoj domovini, sve je stalo. Raspadali su se svi u Markovom okruženju. Neko je furnuo preko, a smrt ortaka bila je redovna pojava. Mnogi su pali u očaj. Ljudi su mentalno pucali, a onda su se mladi po Beogradu iz bunta ekipno prepustili klabinu. *Fuck the war!* Gradska ekipa bila je ljuta na kuloviju koja im je živote uništila. Patili su. Imali su grižu savesti što žive s ljudima koji su okrvavili ruke i otrovali sopstvena srca. Pobeđivali su ih osmehom, muzikom, alkoholom, gudrom. Bio je to već drugi kolektivni slom Beograda za kratko vreme Markovog života.

3. Fadilj

Fadilj Ramadani je iz svog rodnog grada Uroševca izbegao zbog zabranjene ljubavi prema Srpkinji Snežani Stojanović čiji otac je bio zastavnik tada moćne JNA. Osamdesetih je bilo previše previranja na političkoj sceni, a mržnja među narodima je rasla. Starosedeoci su pokazivali otvorenu netrpeljivost prema ljudima koje su vlasti između dva svetska rata naselile na njihovu zemlju. Nove generacije poput Snežane i Fadilja nisu želele to da znaju, niti da nose težinu nasleđa svojih predaka. Oni su hteli da imaju pravo na slobodu i rokenrol, kako je Fadilj nazivao svoju ljubav prema životu.

Iz vojske je otpušten posle deset dana, uz obrazloženje: „emotivno nezreo, veruje samo u rokenrol“. Familija ga je slavila kao heroja pošto je prevario morskog neprijatelja i nije služio vojni rok u okupatorskoj vojsci, ali Fadilj je hteo samo da bude slobodan i da se šeta korzooom držeći svoju devojkicu za ruku.

Iz dana u dan, prezir porodice i poznanika prema Fadilju, zbog ljubavi prema školskoj drugarici, ćerki

srpskog kolonizatora, postajao je sve veći. S druge strane, Snežana je zbog Fadilja trpela zlostavljanje u porodici. Snežana je bila spremna da ode sa Kosova, ali Fadilj je još bio entuzijasta.

Nažalost, vukao je poseban teret rodoslova. Bio je direktan potomak jednog od najvećih heroja albanskog stanovništva Azema Bejta, i ta tradicija ga je davila. Majka mu je bila skromna i smerna domaćica, otac profesor matematike u srednjoj školi. Važili su za normalnu porodicu. Međutim, sve to je samo dobro zvučalo.

Naslušao se Fadilj bajkovitih priča. Zaklinjan je od malih nogu da nastavi tradiciju svojih predaka, da je oživi. Dok su u osnovnoj školi učitelji insistirali na srednjovekovnoj epskoj poeziji, Kraljeviću Marku i ekipi, junacima borbe protiv Turaka, herojskim partizanima i mrskim Nemcima, Fadilj je uporedo svakoga dana kod kuće slušao priče o kačacima koji su se borili protiv uspostavljanja srpske vlasti na teritorijama naseljenim Albancima. Kačaka je bilo svuda po šumama i planinama, i godinama su imali stvarnu vlast po selima. Političko krilo kačaka je bio Kosovski komitet. Zalagali su se za izdvajanje većinskih albanskih oblasti iz Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca i ujedinjenje sa Albanijom.

Koliko njega to nikada nije interesovalo! Želeo je svet po svojoj meri. Po meri Alaha, ne po meri Titovog pionira ili radikalnih porodičnih nametanja. Čvrsto je verovao da će kad-tad doći sudnji dan, kada će se ljudi ponovo suočiti sa delima koja su učinili, bila dobra ili loša. Znao je da će mu biti oprošteno što se ne drži čvrsto namaza i sauma. Ako treba, otići će do Meke i tamo pojasniti svoje viđenje sveta i vere u Muhameda. Uroševački hodža je slušao

Rolling Stones, Fadilj se družio s njim. On mu je predočio da postoji tendencija ka pomirenju vere i savremenog.

Najčuveniji kačaci o kojima je Fadilj svakodnevno slušao bili su Azem Bejta i njegova žena Šota Galica – za albansko stanovništvo Kosova oni su predstavljali heroje u borbi protiv državnog terora. Bili su to Fadiljevi deda i baba po majčinoj strani. Beogradska vlada je protiv odmetnutih Albanaca sprovodila najstrože mere: njihova imanja su oduzimana i deljena kolonistima, porodice su im internirane, a čitava sela kažnjavana ukoliko su im pomagala. Oduzimanje zemlje je dovodilo do pobuna celih sela koja je vojska zauzimala uz razorna artiljerijska dejstva. Azem i Šota su 1938. godine skončali u nekoj pripizdini, ali su pre toga tek rođenu Fadiljevu majku udomili kod jataka u Uroševcu.

Fadilj se uverio u koliko šizofrenoj atmosferi odrasta kad je saopštio roditeljima da bi za lektiru trebalo da pročita knjigu *Na Drini ćuprija*, roman Nobelovom nagradom ovenčanog pisca Ive Andrića. Čim je to izgovorio, otac mu je pukao takvu šamarčinu da mu se sve smračilo pred očima. „Tog zlikovca da čitaš, Fadilje!?! On je najveći neprijatelj tvog naroda! Kao ambasador u nacionalsocijalističkoj Nemačkoj zalagao se da nas učine robovima ili isteraju sa sopstvene zemlje. On je za Stojadinovićevu vladu izradio projekat brzog rešenja albanskog problema masovnim etničkim čišćenjem Kosova!“, rekao je otac i iz fioke izvadio požutele novine: „Evo ti tvoj Andrić: *Arnauti je nemoguće suzbiti samo postupnom kolonizacijom. Jedini način i jedino sredstvo to je brutalna sila jedne organizovane državne vlasti, u čemu smo mi uvek bili iznad njih...* To je, Fadilje, govorio taj tvoj nobelovac, majku

da mu jebem! On je hteo da подели Kosovo i Albaniju između Kraljevine Jugoslavije i Italije. On je hteo sve nas da protera u Tursku!“

„Ivo Andrić?“, pitao je Fadilj drhtavim glasom.

„Da, on. I njemu slični. Je l' ti znaš, a sada već dovoljno godina imaš, da je po završetku Prvog svetskog rata Kosovo pripalo novostvorenoj Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca i postalo srpska kolonija? Srpski političari za Kosovo nisu imali nikakav plan koji bi uzeo u obzir i interese albanskog stanovništva, već su hteli da rasele Albance i umesto njih nasele Srbe. Između dva svetska rata, beogradska vlada je sprovodila opsežan program kolonizacije radi izmene etničke strukture Kosova u korist Srba. Prednost pri naseljavanju imali su bivši vojnici i pripadnici četničkih odreda, kriminalci i ološ. Do 1941. godine je na Kosovo naseljeno oko šezdeset hiljada kolonista, na imanja oduzeta od Albanaca. Preko devedeset posto ukupnog broja kolonista činili su Srbi iz raznih krajeva Jugoslavije. Oduzimanje kuća albanskim seljacima radi naseljavanja kolonista je izazvalo mržnju našeg naroda prema kolonistima i ostavilo trajne posledice na odnose Srba i Albanaca. Mi smo ti, Fadilje, evropski Indijanci!“

Fadilj je posle tog šamara odlučio da ode. Da preseče svoje rodoslovno stablo motornom testerom. Ljubav prema Snežani ubrzala je njegovu odluku o odlasku, zauvek. Mrzeo je svet koji prezire život. On je bio kauboj, kao Šejn, a ne Indijanac.

4. Fadilj

Snežana i Fadilj su jedne noći, s nepunih osamnaest godina, pobjegli od kuće. Imali su nameru da se dočepaju Amerike ali su se za početak stacionirali u Novom Sadu. S čvrstom verom u zajedničku budućnost, proživeli su deset godina ljubavi i mukotrpnog rada.

Snežana je radila kao konobarica u noćnom klubu, a Fadilj je bio angažovan na obezbeđenju objekata. Činilo mu se da je količina novca koju je Snežana donosila kući pozamašna za obični kelneraj, ali joj je slepo verovao kada mu je govorila da je taj novac isključivo posledica baha-tosti gostiju koji su se razmetali bakšišom, a ne pružanja nekih, ne dô Alah, seksualnih usluga.

Fadilj je Snežanu prevario samo jednom. Nije odoleo prsatoj koleginići koja mu je ljubazno ponudila da mu popuši u stražarskoj kućici bez ikakvih obaveza. Volela je obrezane glaviće. Fadilj je bio šokiran, ali je u magnovenju pokleknuo. Čak se i ispovraćao na putu ka kući. Bilo ga je žestoko sramota. Njegova vera ne odobrava felacio, ili su

ga to rođaci svojevremeno zajebavali. Kakogod, dobio je temperaturu četrdeset. Tri dana je polumrtav ležao u krevetu. Zamalo da plati glavom obično, prijateljsko pušenje.

Bio je dobar čovek.

Snežana je u jednom trenutku njihovog bivstvovanja u Novom Sadu posustala. Fadilj se sećao tog jutra. Napolju je bilo lepo, sunčano. Ustala je iz zajedničkog kreveta, protegnula se, ušla u kupatilo ozarena a izašla snuždena. Sledećih dana se sve više povlačila u sebe. Fadilj je obigravao oko nje. Nudio joj je kule i gradove. Nije kapirao šta joj se desilo. Odakle sada nenadani lom te hrabre devojkice? O čemu se radi? Da li je saznala za koleginicu? Ma, nije...

„Nesrećni neka su oni koji su me rodili, proklinjaće nas naše dete, Fadilje...“, tužno je rekla u smiraj trećeg dana po povlačenju u sebe.

„Trudna si“, ukapirao je Fadilj.

„Da... Zašto podariti život nekom ko će biti poput nas? Zašto da postanem majka, zašto da bacim rođeno dete u kaos nastranosti, predrasuda, bede, poroka?“, zari-dala je Snežana.

„Au, jebem ti Alaha, ovo će biti zajebano“, naježio se Fadilj.

„Potreban joj je autoritet koji će rukovoditi njenim postupcima i upravljati njenim strastima“, rekao je Fadilju komšija Sima koji je u penziju otišao iz ludnice, ali ne kao pacijent – što je sam voleo da naglasi u razgovoru. Godinama je bio upravnik psihijatrije u zatvorskoj bolnici. Tretman kod njega prošli su svi zli umovi tog vremena. „Fadilje moj, ako je prepustiš sopstvenim slabostima, pašće u ravnodušnost, zatim u sumnju... Ništa joj neće pomoći ni da je ohrabruješ, patnje života su je razoružale.“

„Pa šta da radim, pobogu?“

„Ništa. Proći će je ili će se ubiti.“

Fadilj je bio zapanjen. Stari profesor je stavio prst na usta, pokazavši mu da je svoje rekao.

Snežanina trudnoća preplašila je Fadilja. Strahovao je za njen život i sudbinu nerođenog deteta. Nažalost, nije je prošlo. Sama je sebe izbrisala sa spiska živih. Skokom sa solitera povela je u smrt i nerođeno dete. Fadilj je, nažalost, bio iskusan u premošćavanju duševnog bola. Ceo život proveo je u sranju. Suočio se hrabro sa gubitkom voljene žene. Snežana mu je samoubistvom u stvari olakšala život. Pomogla mu je da ga ne ubije potiskivanje tajne. Još od trenutka kad se ispiškila na test za rano otkrivanje trudnoće, Fadilj je znao da dete koje nosi nije njegovo.

Kako je znao? Znao je, jebiga. Odlučio je da ode u Beograd, da se dovede u red, da nastavi borbu za odlazak u Ameriku.

Međutim, kočnice su mu popustile. Za njega kao Albanca nije bilo posla u Beogradu. Mogao je da se zaposli jedino pomoću tuđe lične karte, ali to nije želeo. Prkos je proradio u njemu. Odlučio je da otima od ksenofobične i neprijateljske sredine. Džeparario je za život i usredsredio se na prikupljanje novca za odlazak.

Spavao je u barakama na Starom sajmištu. Bivše stratište košmarilo ga je svojim senkama, ali se bar osećao bezbedno. Niko nije smeo da kroči među barake smrti, osim nekolicine klošara i pijanaca kojima je bilo svejedno da li su živi ili mrtvi. Jedina imovina bila mu je jastuk koji je marnuo sa nekog štrika iz obližnjeg dvorišta. Lovu je štekovao u podrumu zgrade u Kosmajskoj ulici. To skrovište je otkrio slučajno, bežeći jednom prilikom od pandura.

Adaptirano podrumče ličilo mu je na sobu u kojoj je živela zla veštica. Postojala je i česma koja je radila. Apartman za ljude poput Fadilja. Ipak u zentu da će se vlasnik tog prostora pojaviti, Fadilj je izvadio ciglu iz jednog od zidova i iza nje štekovao kintu. Pokupio je lov, strpao je u džepove i krenuo po pasoš, pa u Ameriku.

Dokument ga je čekao u kafani *Znak pitanja*, kod Saborne crkve u čijoj su porti grobovi Vuka Karadžića i Dositeja Obradovića. Preko puta, u najstarijoj beogradskoj krčmi, Fadilj je trebalo da preuzme ispisnicu iz dotadašnjeg života.